

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Búzás Ilona Ügyvédi Iroda (.....) pártfogó ügyvéd által képviselt felperesnek a jogi előadó által képviselt **Központi Igazságügyi Hivatal** (1117 Budapest, Hauszmann Alajos utca 1.) alperes ellen kárpótlási ügyben hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indult perében a Fővárosi Bíróság 2008. évi szeptember hó 11. napján kelt 22.K.35.102/2007/4. számú ítélete ellen a felperes által 5. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

Ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A felperest képviselő Dr. Búzás Ilona Ügyvédi iroda (..... Dr. Búzás Ilona ügyintéző ügyvéd) pártfogó ügyvéd díját az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság elutasította a felperes keresetét az alperes 2007. szeptember 26-án kelt 5623571-1. számú határozata ellen. Az alperesi határozattal egyezően megállapította, hogy a felperes kárpótlási igénye nevű szülője jogán alaptalan, mivel a sérelmet szenvedett deportált volt, ahonnan hazatért és 1992. május 14-én hunyt el. A deportálás alatt elszenvedett sérelem nem tartozik a 2006. évi XLVII. törvény hatálya alá.

Az elsőfokú ítélet elleni fellebbezésében a felperes fenntartotta a kárpótlási igényét, mellékelte a nemzetközi szervezet igazolását a deportálásáról, továbbá szüleinek és testvéreinek állított síremléket annak igazolására, hogy édesanyja és testvérei a Holocaust áldozatai. A felperes részére kirendelt pártfogó ügyvéd a keresetlevél részletes indokolását nem terjesztette elő.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Előadta, hogy a becsatolt bizonyítékokból megállapítható volt, hogy a felperes édesapja a deportálásból visszatért, és 1992. május 14-én hunyt el az USA-ban. A deportálás mint szabadságvesztés nem tartozik az 1997. évi XXIX. törvény, illetve a 2007.VII.1-től hatályát vesztt 2006. évi XLVII. törvény alapján a kárpótlásra jogosító jogcímek közé.

A felperes fellebbezése nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a hiánytalanul megállapított tényállás alapján helytálló jogi következtetésre jutott, amikor a felperes személyi kárpótlás iránti igényét elutasító alperesi határozat bírósági felülvizsgálatát anyagi és eljárási jogszabálysértések hiányában nem változtatta meg. Kifejtett indokaival, a rendelkezésre álló bizonyítékok értékelésével a Fővárosi Ítéltábla maradéktalanul egyetért, ezért azt nem ismétli.

A fellebbezés kapcsán azt emeli ki, hogy a törvényhozónak a személyi kárpótlásról szóló törvényekben megtestesülő akarata nem célozta valamennyi, 1939. március 11. és 1989. október 23. között - egyének, családok tragédiáját okozó - sérelem orvoslását. A törvények pontosan meghatározzák azoknak a személyeknek a körét, akiknek, illetve akik hozzátartozóinak kárpótlás nyújtható a jogszabályban megjelölt sérelmekért. A személyi kárpótlásról szóló 1992. évi XXXII. törvény (Kpt.) módosításával, az 1997. évi XXIX. törvény rendelkezéseivel bevezetett 2.§-ának d/ pontja alapján, az élet elvesztéséért járó egyösszegű kárpótlást megalapozó sérelmek sorába a kényszermunka és a deportálás ideje alatt bekövetkezett halál, mint kárpótlásra jogosító törvényi jogcíme tartozik.

A felperes édesapja nem a deportálás ideje alatt vesztette életét, ezért vonatkozásában

a jogszabályt nem lehetett alkalmazni, nem lehetett kárpótlást megállapítani.

A felperes részére engedélyezett pártfogó ügyvéd díjának összegét a Fővárosi Ítéltábla nem határozta meg, csupán annak viseléséről döntött.

Az alperes perköltséget nem igényelt, így a másodfokú bíróságnak e tekintetben a Pp. 78. § (1)-(2) és 79. § (1) bekezdése alapján rendelkeznie nem kellett.

Budapest, 2009. évi december hó 3. napján

Dr. Rothermel Erika s.k. a tanács elnöke, Dr. Losonczy Erzsébet s.k. előadó bíró,
Huszárné dr. Oláh Éva s.k. bíró

A kiadmány hitelűl: